

Arrest

nr. 112 150 van 17 oktober 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bengalese nationaliteit te zijn, op 10 juni 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 mei 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 juli 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 augustus 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat D. DE FAUW verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché C. MISSEGHES, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 23 april 2012 toe op Belgisch grondgebied en diende diezelfde dag een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 22 mei 2013 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker werden hiervan per aangetekend schrijven op 23 mei 2013 in kennis gesteld.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen zou u over de Bengaalse nationaliteit beschikken en afkomstig zijn uit Hobigonj (Bangladesh). Uw vader zou een leider geweest zijn van de 'Bangladesh Nationalist Party' ('BNP'). Op 18 februari 1995 zou uw vader vermoord zijn door T.(...) I.(...) C.(...) van de 'Awami-

League' en tevens 'chairmen' van uw dorp. Zijn zoon S.(...) zou de moord op uw vader op het verzoek van T.(...) hebben uitgevoerd. Uw woning zou in brand gestoken zijn. Na de dood van uw vader zou u geslagen zijn door S.(...). Uw broer zou klacht ingediend hebben tegen T.(...) en zijn zoon. De zaak zou nog steeds lopende zijn. U zou op verschillende plaatsen in Bangladesh hebben verbleven onder andere bij uw zus en twee ooms. In 2007 zou T.(...) I.(...) C.(...) overleden zijn. In januari 2008 zou u Bangladesh hebben verlaten. Per schip zou u naar Griekenland gereisd zijn. In april 2012 zou u Griekenland verlaten hebben. Per vrachtwagen zou u naar Frankrijk gegaan zijn. Vanuit Frankrijk zou u per trein naar België zijn gekomen. U vroeg in België asiel aan op 23 april 2011.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u volgende documenten voor: juridische documenten betreffende de moord op uw vader en twee originele enveloppen.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) te worden vastgesteld dat u er niet in bent geslaagd om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van Subsidiäre Bescherming, aannemelijk te maken en dit omwille van volgende redenen.

Vooreerst kon u uw identiteit niet aantonen. Het bewijs van identiteit vormt in de asielprocedure net als in andere procedures nochtans een essentieel element. Als asielzoeker bent u er aan gehouden om alle moeite te doen om uw identiteit ontegensprekelijk aan te tonen. U legde geen enkel document neer ter staving van uw identiteit. Nochtans zou u in Griekenland een paspoort hebben aangevraagd bij de Bengaalse ambassade en zou u over een 'chairmen's certificaat' hebben beschikt waarmee u dat paspoort zou hebben aangevraagd in Griekenland (zie gehoorverslag CGVS p.7). Beide documenten zouden zich nog in Griekenland bevinden (zie gehoorverslag CGVS p.8). Gezien u uw paspoort niet voorlegde, kan het CGVS uw identiteit niet nagaan. Tevens kan het CGVS niet nagaan of het paspoort bepaalde in-of uitreisstempels of visa bevat. Het vermoeden ontstaat dan ook dat u dit paspoort bewust tracht achter te houden voor de Belgische asielinstanties. Verder is er de kwestie van uw naam. Eerst stelde u bij het CGVS dat uw volledige naam M.(...) M.(...) is (zie gehoorverslag CGVS p.2). U zou geen bijnamen hebben of onder andere namen bekend zijn (zie gehoorverslag CGVS p.2). Vervolgens legde u documenten neer met een envelop die aan u was gericht. Op de envelop staat de naam M.(...) M.(...) R.(...) (zie document 2, groene map). Na confrontatie door het CGVS met dit gegeven, stelde u dat ze soms in Bangladesh de naam R.(...) gebruiken om vervolgens te stellen dat uw familienaam R.(...) is én dat op officiële documenten R.(...) geschreven staat (zie gehoorverslag CGVS p.9). Dit alles kan niet overtuigen gezien u dit bij eerdere vragen aangaande uw identiteit niet aangaf. Daarenboven gaf u aan dat de naam op uw paspoort dat u in Griekenland zou hebben aangevraagd M.(...) M.(...) zou zijn, wat uw stelling ontkracht dat men op officiële documenten R.(...) zou gebruiken (zie gehoorverslag CGVS p.8). Gezien u geen enkel identiteitsdocument neerlegde, kan het CGVS niet nagaan wat uw ware naam is. In elk geval zijn bovengenoemde bemerkingen inzake uw identiteit van dien aard dat er een vermoeden ontstaat dat u niet uw echte identiteit opgeeft. Het CGVS heeft dan ook geen zicht op uw ware identiteit of nationaliteit. Dit ondermijnt bijgevolg de algehele geloofwaardigheid van uw verklaringen, uw documenten en dus ook uw asielrelaas.

Voorts werden een aantal incoherenties en tegenstrijdigheden opgemerkt aangaande uw verklaringen zoals afgelegd bij het CGVS met uw verklaringen die u hebt afgelegd bij de Dienst Vreemdelingenzaken ("DVZ") dd. 26 april 2012. Aangaande uw datum van vertrek uit Bangladesh stelde u bij het CGVS dat u waarschijnlijk in **juni 2008** Bangladesh zou hebben verlaten (zie gehoorverslag CGVS p.4). Bij de "DVZ" gaf u echter aan dat u in **januari 2008** Bangladesh verliet wat een aanzienlijk verschil is (zie verklaring "DVZ" punt 35). Na confrontatie door het CGVS stelde u dat u uw relaas niet hebt genoteerd, wat geen afdoende verklaring is aangezien u om een waarachtig verhaal te vertellen geen notities nodig hebt (zie gehoorverslag CGVS p.5). Uiteindelijk stelde u dat u in een warme periode, volgens u januari 2008, Bangladesh zou hebben verlaten (zie gehoorverslag CGVS p.4). Bij het CGVS stelde u dat uw vader zou overleden zijn op 19 april 1995 (zie gehoorverslag CGVS p.3). Bij de "DVZ" stelde u echter dat uw vader overleed op 18 februari 1995 (zie vragenlijst CGVS punt 3.5 p.3). Na confrontatie door het CGVS stelde u dat het waarschijnlijk februari 1995 was maar dat u het vergeten bent (zie gehoorverslag CGVS p.4). U had inderdaad een jeugdige leeftijd toen uw vader overleed maar er mag en kan aangenomen dat u zo een ingrijpende gebeurtenis wel coherent zou kunnen aangeven, zeker omdat de overlijdensdatum ook in de juridische documenten voorkomt die u zelf neerlegde. Voorts stelde u bij het CGVS dat u twee jaar bij uw zus verbleef, vervolgens verbleef u vijf jaar bij een oom en daarna zou u zes jaar bij een oom langs moederszijde hebben verbleven (zie gehoorverslag CGVS p.3). Bij de "DVZ" gaf u aan dat u vijf jaar bij uw zus verbleef en dan zes jaar bij uw oom om vervolgens twee jaar bij uw grootmoeder te verblijven (zie vragenlijst CGVS punt 3.5 p.3). Na confrontatie door het CGVS stelde u dat het lang geleden was en dat u werd geslagen in Griekenland waardoor u veel dingen zou zijn vergeten (zie gehoorverslag CGVS p.13). Dit kan niet overtuigen gezien u geen medisch

attest neerlegde van eventuele geheugenproblemen. Deze vaststellingen ondermijnen reeds op ernstige wijze de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Verder beweerde u dat uw vader werd vermoord door de 'Awami-League' (zie gehoorverslag CGVS p.11). Ter staving legde u de juridische documenten neer aangaande de klacht die uw broer zou hebben ingediend tegen hen (zie document 1, groene map). U kon wel niet aangeven welke juridische documenten het precies betreffen (zie gehoorverslag CGVS p.10). Aangaande deze juridische documenten kunnen verder volgende opmerkingen geformuleerd worden. Zo gaf u aan dat het originelen betroffen (zie gehoorverslag CGVS p.9). Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier blijkt dat originelen betreffende een rechtszaak niet kunnen verkregen worden. Enkel kan een advocaat de 'certified copy's' verkrijgen (zie document 2, blauwe map). Dit blijkt ook uit de vormelijke kenmerken van de documenten die u voorlegde, dat het hier wel degelijk gaat om 'certified copy's'. Verder dient aangestipt te worden dat er veel correcties en toevoegingen werden aangebracht in de documenten met rode pen zonder tegenhandtekening (zie document 1, groene map). Volgens informatie waarover het CGVS beschikt, is dit niet mogelijk (zie document 3, blauwe map). Het CGVS voegt er nog aan toe dat valse documenten veelvuldig voorkomen in Bangladesh (zie document 1, blauwe map). Het lijkt er dan ook sterk op dat dit ook in uw geval zo zou kunnen zijn. Daarenboven stelde u dat de volledige naam van uw vader M.(...) B.(...) A.(...) is (zie gehoorverslag CGVS p.5). In uw documenten wordt naar uw vader verwezen als zijnde B.(...) A.(...) C.(...) (zie document 1, groene map). Volgens de documenten zou hij 55 jaar oud geweest zijn toen hij overleed. U stelde echter dat uw vader op het moment van overlijden 60 jaar oud was (zie gehoorverslag CGVS p.5). U legde ook geen enkel identiteitsbewijs aangaande uw vader neer. Bovendien werden eerder al opmerkingen gemaakt aangaande uw identiteit (zie paragraaf 2). De documenten en uw verklaringen kunnen dan ook niet overtuigen. U legde tevens geen enkel ander document neer dat er op zou kunnen wijzen dat uw vader werd vermoord door de 'Awami-League' zoals een overlijdensakte, krantenartikelen, documenten van de "BNP" en dergelijke. Het CGVS voegt hier nog aan toe dat u ook geen enkel document neerlegde dat uw vader zou betrokken geweest zijn bij de "BNP". Het CGVS hecht dan ook geen geloof aan uw verklaringen.

Vervolgens stelde u bij het CGVS dat u geen asiel hebt aangevraagd in Griekenland (zie gehoorverslag CGVS p.7). Echter uit informatie waarover het CGVS beschikt en die werd toegevoegd aan uw administratief dossier, blijkt dat u wel degelijk asiel hebt aangevraagd in Griekenland (zie document 4, blauwe map). Na confrontatie door het CGVS stelde u enkel dat u uw vingerafdrukken gaf en u een document verkreeg maar u stelde dat u geen asiel aanvroeg (zie gehoorverslag CGVS p.7). Verder dient te worden opgemerkt dat uit de codering van deze vingerafdrukken in het Eurodacverslag van 23.04.2012, met name GR1.(...) blijkt dat er voor u wel degelijk een asielaanvraag werd geregistreerd in de Centrale-Eenheid van het Eurodacsysteem. De codering '1' na de landencode GR verwijst immers zoals vastgelegd in art. 2.3 van de Verordening (EG) nr. 407/2002 van de Raad van 28 februari 2002 tot vaststelling van sommige uitvoeringsbepalingen voor Verordening (EG) nr. 2725/2000 betreffende de instelling van "Eurodac" voor de vergelijking van vingerafdrukken ten behoeve van een doeltreffende toepassing van de Overeenkomst van Dublin, op een asielaanvraag (zie document 4 en 5, blauwe map). Dat u in Griekenland geen asiel gevraagd zou hebben of deze intentie in Griekenland niet kenbaar zou hebben gemaakt is niet aannemelijk zeker na een langdurig verblijf van meer dan vier jaar (zie gehoorverslag CGVS p.6). De Griekse autoriteiten hebben er immers geen enkel voordeel of belang bij om u in de Centrale Eenheid van het Eurodacsysteem te registreren als asielzoeker indien u er geen asiel zou hebben aangevraagd of deze intentie niet kenbaar zou hebben gemaakt aan de Griekse autoriteiten.

Aldus hebt u niet aannemelijk gemaakt dat uw relaas en uw beweerde vrees gegrond zijn in overeenstemming met het Vluchtelingenverdrag. Dienvolgens kunt u zich evenmin steunen op deze elementen teneinde aannemelijk te maken dat u in geval van een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. U brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in uw land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Er zijn geen elementen in die de toekenning van een Subsidiaire Beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet verrechtvaardigen. Alle documenten die door u werden neergelegd, werden hierboven besproken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste en enige middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van artikel 1, 2° van het Protocol betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te New York op 31 januari 1967 en goedgekeurd bij wet van 27 februari 1967 (hierna: het Protocol betreffende de Status van Vluchtelingen) en van de artikelen 48, 49, 57/6 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Verzoeker zet zijn betoog als volgt uiteen:

“09.

Doordat het Commissariaat - Generaal voor de Vluchtelingen en staatslozen stelt dat uit de door verzoeker aangebrachte elementen niet kan worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van art. 1 § A, lid 2 van de Conventie van Genève.

Terwijl overeenkomstig art. 1 (A) 2 van de Conventie van Genève een vluchteling elke persoon is die uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan, of uit hoofde van de bedoelde vrees, niet wil invoeren, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen niet kan of, uit hoofde van bovenstaande vrees, niet wil terugkeren.

10.

Dat "daden van vervolging" in de zin van artikel 48/3 Vreemdelingenwet die daden zijn die ofwel zo ernstig van aard zijn of zo vaak voorkomen dat zij een schending vormen van de grondrechten van de mens, met name de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15.2 EVRM;

Dat het element "vrees voor vervolging" een subjectief-psychologisch element in hoofde van de kandidaat- vluchteling behelst.

11.

Dat het element "gegronde vrees voor vervolging" in voormelde definitie inhoudt dat er een aannemelijk risico op vervolging op grond van één van de in de Conventie van Genève vermelden redenen is;

De vrees tot vervolging moet gefundeerd zijn, of zoals de vaste beroepscommissie het destijds stelde:

« ...que ce n'est pas seulement l'état d'esprit de l'intéressé qui détermine la qualité de réfugié mais que cet état d'esprit doit être fondé sur une situation objective » (VBV 1° kamer nr. R 379,27 februari 1992, aangehaald in D. VAN HEULE, Vluchtelingen, Mys en Breesch, Gent, 1999,89).

12.

Dat hierbij verwezen kan worden naar D. VANHEULE, Vluchtelingen; een overzicht na de Wet van 06.05.1993, Gent, Mys & Breesch, 1993, nr. 32 -36, die stelt:

"De vrees voor vervolging zal enkel tot erkenning kunnen leiden indien deze vrees ook gegrond is, in acht genomen de bestaande toestand in het land van herkomst. Het bestaan van het door de asielzoeker ingeroepen risico van vervolging moet aldus worden bewezen. De bewijslast rust aldus op de kandidaat-vluchteling, die er alle belang bij heeft om een dergelijk dossier samen te stellen dat zowel alle bewijzen bevat van de persoonlijke gebeurtenissen als bewijselementen die de gegrondheid van de vrees kunnen staven.

De bewijslast gaat evenwel niet zo ver dat de kandidaat-vluchteling zou moeten aantonen dat de gevreesde vervolging ook effectief zal plaatsvinden, hetgeen in bijna alle gevallen onmogelijk zou zijn. Het volstaat dat de kandidaat-vluchteling het bestaan van de objectieve feiten bewijst die aanleiding geven tot de redelijkerwijze te verwachten vervolging. "

13.

Dat het CGVS in casu stelde:

"... Vooreerst kon u uw identiteit niet aantonen. Het bewijs van identiteit vormt in de asielprocedure net als in andere procedures nochtans een essentieel element. Als asielzoeker bent u er aan gehouden om alle moeite te doen om uw identiteit ontegensprekelijk aan te tonen. U legde geen enkel document neer ter staving van uw identiteit. Nochtans zou u in Griekenland ene paspoort hebben aangevraagd bij de Bengaalse ambassade en zou u over een "chairmen's certificaat" hebben beschikt, waarmee u dat paspoort zou hebben aangevraagd in Griekenland. Beide documenten zouden zich nog in Griekenland bevinden. Gezien u uw paspoort niet voorlegde, kan het CGVS uw identiteit niet nagaan. Tevens kan het CGVS niet nagaan of het paspoort bepaalde in- of uitreisstempels of visa bevat. Het vermoeden ontstaat dan ook dat u dit paspoort bewust tracht achter te houden voor de Belgische asielinstanties. Verder is er de kwestie van uw naam. Eerst stelde u bij het CGVS dat uw volledige naam M.(...) M.(...) is. U zou geen bijnamen hebben of andere namen bekend zijn. Vervolgens legde u documenten neer met een envelop die aan u was gericht. Op de envelop staat de naam M.(...) M.(...) R.(...). Na

confrontatie door het CGVS met dit gegeven, stelde u dat ze soms in Bangladesh de naam R.(...) gebruiken om vervolgens te stellen dat uw familienaam R.(...) is en dat op officiële documenten R.(...) geschreven staat. Dit alles kan niet overtuigen gezien u dit bij eerdere vragen aangaande uw identiteit niet aangaf. Daarenboven gaf u aan dat de naam op uw paspoort dat u in Griekenland zou hebben aangevraagd M.(...) M.(...) zou zijn, wat uw stelling ontkracht dat men op officiële documenten R.(...) zou gebruiken. Gezien u geen enkel identiteitsdocument neerlegde, kan het CGVS niet nagaan wat uw ware naam is. In elk geval zijn bovengenoemde bemerkingen inzake uw identiteit van dien aard dat er een vermoeden ontstaat dat u niet uw echte identiteit opgeeft. Het CGVS heeft dan ook geen zicht op uw ware identiteit of nationaliteit. Dit ondermijnt bijgevolg de algehele geloofwaardigheid van uw verklaringen, uw documenten en dus ook uw asielrelaas.

14.

De argumentatie van het CGVS overtuigt niet.

De volledige naam van verzoeker is M.(...) M.(...) R.(...).

Zoals vaak in vreemdelingenzaken worden namen niet correct weergegeven op bepaalde documenten.

Bij aankomst in Europa werd de derde naam van verzoeker, "R.(...)" weggelaten op heel wat documenten.

Enkel in Bangladesh gebruikt men nog de naam R.(...), reden waarom de enveloppe die verzoeker vanuit dit land toegezonden werd de naam R.(...) draagt.

Het CGVS twijfelt klaarblijkelijk aan de identiteit van verzoeker, doch nam zelf geen enkel initiatief om de identiteit te laten vaststellen.

15.

Het CGVS stelde verder:

"Voorts werden een aantal incoherenties en tegenstrijdigheden opgemerkt aangaande uw verklaringen zoals afgelegd bij het CGVS met uw verklaringen die u hebt afgelegd bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dd. 26 april 2012. Aangaande uw datum van vertrek uit Bangladesh stelde u bij het CGVS dat u waarschijnlijk in juni 2008 Bangladesh zou hebben verlaten. Bij DVZ gaf u echter aan dat u in januari 2008 Bangladesh verliet wat een aanzienlijk verschil is."

16.

Het CGVS was van oordeel dat er tegenstrijdige verklaringen werden afgelegd voor wat betreft:

1° de datum waarop verzoeker Bangladesh heeft verlaten

2° de datum waarop de vader van verzoeker overleed

3° de periodes waarbij verzoeker bij zijn zus en zijn oom verbleef

De verwerende partij tracht spijkers op laag water te zoeken door hierin tegenstrijdigheden te zien.

1995, het jaar waarin de vader van verzoeker is overleden, ligt inmiddels 18 jaar achter ons.

Het is niet fair om verzoeker af te rekenen op een exacte datum. Verzoeker was in 1995, het jaar waarin zijn vader overleed, amper 9 à 10 jaar oud.

17.

Verder stelde het CGVS :

"Verder beweerde u dat uw vader werd vermoord door de "Awami League". Ter staving legde u de juridische documenten neer aangaande de klacht die uw broer zou hebben ingediend tegen hen. U kon wel niet aangeven welke juridische documenten het precies betreffen. Aangaande deze juridische documenten kunnen verder volgende opmerkingen geformuleerd worden. Zo gaf u aan dat het originelen betreffen. Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat originelen betreffende een rechtszaak niet kunnen verkregen worden; Enkel kan een advocaat "certified copy's" verkrijgen. Dit blijkt ook uit de vormelijke kenmerken van de documenten die u voorlegde, dat het hier wel degelijk gaat om "certified copy's"

18.

Het CGVS stelde verder dat er veel correcties en toevoegingen werden aangebracht in de documenten met rode pen zonder tegenhandtekening en dat de documenten mogelijks vals zijn.

De beslissing van het commissariaat generaal behelst in casu geen daadwerkelijk onderzoek naar het vluchtverhaal van verzoeker, doch beperkt zich tot het geven van kritiek op incoherenties in het verhaal van verzoeker, omtrent de door hem voorgelegde documenten en anderzijds dat het ongeloofwaardig zou zijn dat hij niet eerder in Griekenland asiel zou hebben aangevraagd.

19.

Fundamenteel komt de beoordeling van de gegrondheid van de vrees neer op het aanvaarden van het redelijkerwijs bestaan van het risico voor vervolging;

De bevoegde overheid moet uitmaken of het bestaan van een risico op vervolging van de betrokkene op grond van de door hem of haar aangehaalde feiten redelijkerwijze kan worden aanvaard in acht genomen de objectieve gegevens die over het land van herkomst bekend zijn.

De bestreden beslissing vermeldt helemaal niets omtrent de objectieve gegevens van het land van herkomst; zodat het maar zeer de vraag is of het CGVS ter zake enige onderzoek heeft gevoerd.

Dat het eerste middel derhalve ernstig is.”

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in artikel 62 van de vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemd artikel verplicht de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt echter vast dat verzoeker de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent, nu hij deze motivering zelf in zijn verzoekschrift citeert en aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve te worden behandeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

2.3. In de bestreden beslissing, waarbij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd, wordt er vooreerst door de commissaris-generaal op gewezen dat verzoeker zijn identiteit niet kan aantonen, hetgeen nochtans een essentieel element is. De commissaris-generaal stelde vast dat verzoeker geen enkel document ter staving van zijn identiteit neerlegde, terwijl hij wel beweerde in Griekenland een paspoort te hebben aangevraagd en er over een *chairmen's certificaat* te hebben beschikt en dat deze documenten zich nog in Griekenland zouden bevinden. De commissaris-generaal vermoedt dan ook dat verzoeker zijn paspoort bewust achterhoudt. Tevens werd door de commissaris-generaal vastgesteld dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegde over zijn werkelijke naam. Door het feit dat er geen uitsluitel bestaat over verzoekers ware nationaliteit of identiteit, wordt volgens de commissaris-generaal diens algehele geloofwaardigheid ondermijnd.

In de bestreden beslissing worden voorts een aantal incoherenties en tegenstrijdigheden aangestipt tussen de verklaringen die verzoeker aflegde bij de Dienst Vreemdelingenzaken en op het Commissariaat-generaal. Zo gaf verzoeker verschillende data op wanneer hem gevraagd werd wanneer hij uit Bangladesh is vertrokken en wanneer zijn vader overleden zou zijn. Ook aangaande zijn verblijf bij een aantal van zijn familieleden legde verzoeker uiteenlopende verklaringen af. De commissaris-generaal stelt vast dat verzoekers bewering dat hij in Griekenland geslagen is geweest en hierdoor aan geheugenverlies lijdt, nergens wordt gestaafd met een medisch attest. In de bestreden beslissing wordt ook gewezen op het feit dat verzoeker de door hem neergelegde juridische documenten over de moord op zijn vader niet kan duiden. Naar aanleiding van de bewering van verzoeker dat het originele stukken betreft, stipt de commissaris-generaal aan op grond van de informatie die aan het administratief dossier werd toegevoegd, dat er betreffende een rechtszaak enkel certified copies kunnen worden verkregen. Volgens de commissaris-generaal blijkt uit de vormelijke kenmerken van de documenten die verzoeker voorlegt dat het wel degelijk gaat om certified copies, waarbij in de stukken een aantal correcties en toevoegingen werden aangebracht zonder tegenhandtekening, hetgeen volgens de informatie van het Commissariaat-generaal onmogelijk is. De bestreden beslissing voegt eraan toe dat valse documenten in Bangladesh veelvuldig voorkomen. Bovendien werd vastgesteld dat de gegevens aangaande de naam en de leeftijd van zijn vader in de voorgelegde documenten niet overeenkomen met de verklaringen van verzoeker. Verzoeker legde ook geen identiteitsbewijs van zijn vader neer of enig ander document dat erop zou kunnen wijzen dat zijn vader is vermoord door de Awami League of dat zijn vader lid zou zijn geweest van de BNP waardoor de verklaringen van verzoeker en de neergelegde documenten volgens de commissaris-generaal niet kunnen overtuigen. In tegenstelling tot wat verzoeker beweerde, blijkt uit de informatie van de commissaris-generaal dat hij in Griekenland wel degelijk asiel had aangevraagd. Verzoeker brengt luidens de bestreden beslissing geen elementen aan waaruit zou blijken dat er in zijn land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

2.4. Verzoeker beperkt zich in zijn middel hoofdzakelijk tot een aantal algemene en theoretische beschouwingen over het statuut van vluchteling en het element van vrees voor vervolging zonder deze algemene uiteenzetting in concreto af te stemmen op de motieven van de bestreden beslissing. Het komt niet aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen toe om een abstract en gestandaardiseerd betoog te gaan concretiseren op de bestreden beslissing en er een schending van een rechtsfiguur, zoals de motiveringsplicht, uit te distilleren, zonder dat hij over enig feitelijk aanknopingspunt beschikt. Ook de bewering van verzoeker dat de commissaris-generaal geen daadwerkelijk onderzoek naar zijn vluchtrelaas zou hebben gedaan omdat de bestreden beslissing zich beperkt tot het geven van kritiek op een aantal incoherenties, gesteund is op zijn ongeloofwaardigheid of hij al dan niet in Griekenland asiel heeft aangevraagd en niets vermeldt omtrent objectieve gegevens van zijn land van herkomst, volstaat niet om de concrete vaststellingen uit de bestreden beslissing te weerleggen. In de beslissing werd trouwens wel degelijk nagegaan of verzoeker aanspraak kon maken op het statuut van vluchteling,

zodat de stelling in zijn verzoekschrift dat er geen daadwerkelijk onderzoek zou zijn gevoerd, niet kan worden bijgetreden.

2.5. Het ontbreken van identiteits- en reisdocumenten, zonder dat daarvoor een aannemelijke reden aanwezig is, ondermijnt de geloofwaardigheid van het asielrelaas (RvS 5 juni 2001, nr. 96.146). In de mate van het mogelijke moeten stavingsstukken onder meer omtrent de nationaliteit en identiteit worden aangebracht (RvS 17 december 2003, nr. 126.529). Verzoeker heeft geen enkel document neergelegd op grond waarvan zijn identiteit kan worden bepaald. Nochtans gaf verzoeker wel aan dergelijke documenten te hebben aangevraagd toen hij voor een lange tijd in Griekenland vertoefde (stuk 4, gehoorverslag CGVS 17 mei 2013, p. 7 – 8). De commissaris-generaal kon op grond hiervan rechtsgeldig besluiten dat verzoeker zijn identiteitsdocumenten bewust achterhoudt. Waar verzoeker oppert dat de commissaris-generaal zelf geen enkel initiatief heeft genomen om zijn identiteit te laten vaststellen, merkt de Raad op dat de bewijslast op dit punt bij de verzoekende partij ligt. Indien verzoeker geen documenten kan neerleggen, dient hij minstens geloofwaardige verklaringen af te leggen over zijn identiteitsgegevens. Nochtans bleken de verklaringen van verzoeker over zijn naam zijn niet consistent. Zo verklaarde verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken aanvankelijk M. M. B. te heten, hetgeen daarna gecorrigeerd werd naar M. M., waarbij hij beweerde geen andere namen te hebben (verklaring DVZ, 26 april 2012, vraag 1 – 3). Tijdens zijn interview op het Commissariaat-generaal stelde verzoeker dat zijn volledige naam M. M. is en gaf hij tevens aan geen bijnamen te hebben of onder andere namen bekend te zijn (stuk 4, gehoorverslag CGVS 17 mei 2013, p. 2). Op de twee enveloppes die verzoeker thans voorlegt en die aan hem gericht waren staat echter MD. M. R. vermeld als bestemming (stuk 15, Documenten, twee enveloppen), hetgeen de twijfel over zijn naam aanwakkert. De reden die verzoeker hiervoor opgeeft, namelijk dat zijn familienaam R. is, hij deze nooit gebruikt en dat R. ook op officiële documenten wordt geschreven (stuk 4, gehoorverslag CGVS 17 mei 2013, p. 9), is strijdig met zijn eerdere verklaring dat enkel M. M. als naam vermeld stond in het paspoort dat hij in Griekenland heeft aangevraagd bij de Bengaalse ambassade (Ibid., p. 7 – 8). Thans beweert verzoeker in zijn verzoekschrift dat zijn volledige naam M. M. R. is. De stelling van verzoeker uit zijn middel dat enkel in Bangladesh nog de naam R. gebruikt wordt, zoals hij voordien reeds had aangegeven op het Commissariaat-generaal (Ibid., p. 9) en zijn derde naam R. bij zijn aankomst in Europa werd weggelaten is niet van aard om zijn eerdere tegenstrijdige verklaringen uit te wissen. Bovendien, zo merkt de Raad op, legt verzoeker op heden nog altijd geen identiteitsdocumenten voor om zijn beweringen met betrekking tot zijn persoonsgegevens te staven. De opmerking van verzoeker dat geen enkel initiatief zou zijn genomen om zijn identiteit vast te stellen, mist trouwens feitelijke grondslag aangezien opzoeken werden gedaan in het Eurodac-systeem en verzoeker met deze resultaten werd geconfronteerd (stuk 16, Landeninformatie, Hit Eurodac). De stelling van verzoeker dat het vaak het geval is in vreemdelingenzaken dat namen niet correct worden weergegeven, ontslaat hem niet van zijn medewerkingsplicht om deze documenten eventueel neer te leggen of om zelf consistente verklaringen af te leggen over zijn (roep)naam. Verzoeker slaagt er bijgevolg niet in zijn identiteit aannemelijk te maken, hetgeen in belangrijke mate afbreuk doet aan zijn algehele geloofwaardigheid.

2.6. Verzoeker verklaarde aanvankelijk dat zijn vader werd vermoord op 18 februari 1995 (stuk 12, vragenlijst DVZ, vraag 5). Tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal gaf verzoeker aan dat zijn vader overleden is op 19 april 1995 (stuk 4, gehoorverslag CGVS 17 mei 2013, p. 3). Toen verzoeker met deze uiteenlopende verklaringen werd geconfronteerd, beweerde hij de datum vergeten te zijn (Ibid., p. 10). Verzoeker is thans in zijn verzoekschrift van mening dat het niet fair is hem af te rekenen op een exacte datum aangezien hij toen amper 9 à 10 jaar oud was. De jeugdige leeftijd die verzoeker toen had, kan echter bezwaarlijk als verschoningsgrond worden ingeroepen voor onjuiste verklaringen over het ogenblik waarop zijn vader kwam te overlijden. Aangezien verzoekers vader geen natuurlijke dood is gestorven en dit feit een essentieel element vormt in het asielrelaas van verzoeker, kan van hem worden verwacht dat hij bij uitstek het exacte moment van dit overlijden kan meedelen. Bovendien wordt de datum waarop zijn vader zou zijn vermoord uitdrukkelijk vermeld in één van de documenten die verzoeker had neergelegd (stuk 15, Documenten, doc. rechtszaak). Verzoeker gaat niet concreet in op zijn tegenstrijdige verklaringen over het moment waarop hij Bangladesh verliet en de periodes tijdens dewelke hij bij zijn zus en zijn oom verbleef. Verzoeker kan in elk geval niet worden gevolgd waar hij stelt dat *“De verwerende partij tracht spijkers op laag water te zoeken door hierin tegenstrijdigheden te zien.”* Noch de exacte datum van het overlijden van zijn vader, noch de overige punten waarover verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegde, kunnen als een detail worden bestempeld waardoor de verwerende partij zou kunnen worden verweten spijkers op laag water te zoeken. De vastgestelde tegenstrijdigheden ondermijnen op ernstige wijze de geloofwaardigheid van het asielrelaas waardoor verzoeker niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus.

2.7. Verzoeker voert geen middelen aan betreffende de subsidiaire beschermingsstatus. Gelet op de hiervoor gedane vaststellingen aangaande zijn asielrelaas toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofdzaak zwaarwegende gronden voorhanden zijn die erop wijzen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt evenmin elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in zijn land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

2.8. Er werd geen schending aangetoond van artikel 1, A, (2) van het Vluchtelingenverdrag of van artikel 1, 2° van het Protocol betreffende de Status van Vluchtelingen, noch van de artikelen 48,49 en 57/6 van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. De materiële motiveringsplicht werd derhalve niet geschonden.

Het enig middel is ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofdzaak van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien oktober tweeduizend dertien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

F. TAMBORIJN